

Despaxos i més despaxos, repartits a doble banda en un dels corredors del passadís de la planta baixa del Parlament. Són diferents. Mostren, descarats, ben visibles des de fora, cartells extremadament reivindicatius i banderes estelades. A dins hi ha els diputats de la CUP. Al costat, un pati amb verdura crepuscular on fumen. Per allà es mou com una vespa la diputada Gabriel.

—**Cruiximent d'ossos i cartílags.**
La CUP ha votat contra Junts pel Sí en algunes iniciatives parlamentàries i n'hi ha que s'inquieta: "Ai, ai, ai, que només portem dos mesos!"

—Crec que se'n fa una lectura entre restrictiva i simplista. Una interpretació massa superficial del que pot ser l'estabilitat parlamentària. Entenem que l'estabilitat parlamentària no és votar de manera acrítica tot allò que vingui d'un grup parlamentari. Nosaltres això no ho demanàriem a ningú. La CUP es compromet a garantir-la durant la legislatura perquè el Govern tiri endavant allò que entenem que és essencial. Tot allò que garanteix la desconexió amb l'Estat espanyol. A partir d'aquí, si entra a tràmit al Parlament una ponència per debatre la titularitat i la provisió pública del servei de l'aigua i tenim posicions diferents a Junts pel Sí, això no és trencar l'estabilitat. És constatar que en alguns temes hi ha diferències.

—**Mentrestant, l'oposició es frega les mans i tira coets.**

—Aquest titular, el de la confrontació de vots entre Junts pel Sí i la CUP, al final s'esgotarà. La primera vegada generarà notícia. La segona, també. La tercera o la quarta deixarà d'atraure interès. Nosaltres som conscients del joc que fa determinada oposició. I ja hem votat contra propostes seves quan hem vist que allò anava directament dirigit a rebentar determinades coses. Ells demanaven, per exemple, que comparegués la consellera de la Presidència, Neus Munté, per abordar la retirada de l'acusació de la Generalitat contra alguns vaguistes. I hi vam votar en contra. No tenen interès en aquesta qüestió. Tenen interès a aprofundir les diferències entre Junts pel Sí i la CUP. Votem en contra d'una proposta en què podem coincidir si veiem que hi ha una intencionalitat poc sana al darrere. Ho

ANNA GABRIEL

«Tant de bo que hi hagués inhabilitacions de càrrecs electes»

Anna Gabriel té una doble cara. Aspra i pública per a segons qui i en segons quins debats, i amable, gairebé ensucrada, en la curta distància. En un partit sense líders diuen que mana molt. Les seues opinions i les seues posicions, en tot cas, no sembla que tinguen la mateixa importància que les d'altres portaveus de la CUP. Més paons, però més prim.

*Entrevista de Vicent Sanchis
Fotografies de Jordi Play*

hem fet més vegades. Però això, és clar, no és notícia.

—La notícia, vostè ho diu, és exactament allò contrari...

—Bé, doncs tampoc hem de caure en la trampa de convertir en notícia allò que vol l'oposició. Senzillament, hem de constatar que Junts pel Sí i la CUP tenen diferències pel que fa al que ha de ser la gestió de l'aigua. Aquesta és la notícia i no el titular que busquen determinades formacions.

—Què ha passat amb els dos diputats que s'havien d'integrar en la dinàmica parlamentària de Junts pel Sí?

—Tot i que la literalitat de l'acord previ a la investidura deia exactament això, finalment els mateixos representants de Junts pel Sí ens vam plantejar de fer una coordinació setmanal entre dos representants seus i dos de la CUP. Nosaltres vam designar dos diputats per lligar aquesta coordinació i fem cada dilluns una reunió de coordinació. Per part de Junts pel Sí en les darreres setmanes s'hi ha

incorporat algun membre més. I aquesta és la dinàmica que hem assumit.

—I funciona?

—Té els mateixos límits que l'activitat parlamentària. Dilluns ens podem intentar coordinar en tots els punts que aniran al ple, però aquells que han canviat dimecres respecte a les previsions fan que sovint hàgim d'actualitzar sobre la marxa els nostres acords. La dinàmica parlamentària té uns ritmes, i en aquest darrer ple sobre la pobresa ho hem vist de manera molt clara, que no van en la direcció de poder aprovar coses amb rigor, amb un debat sostingut.

—Això vol dir que les reunions amb Junts pel Sí no acaben de funcionar.

—Funcionen, però queden fortament determinades per un ritme parlamentari que no aguanta nivells profunds de debat.

—Dos mesos després de l'acord d'estabilitat parlamentària se n'han desenganyat o encara creuen que se'n sortiran?

—Ens estem coneixent, ens estem reconeixent, en una dinàmica diferent de la que vam viure els darrers mesos. El mateix Govern també es coneix i es reconeix entre els diferents membres que l'integren. I constatem —ja ho sabem— que en alguns punts mantenim diferències. Hem de trobar l'equilibri entre no fer aflorar amb excés determinades diferències que puguem tenir i assegurar l'estabilitat necessària.

—Continuen, doncs, senyora Gabriel, que tenen divuit mesos per davant...

—Setze! Perdoni, setze... Estic per demanar un comptador al faristol perquè no ens descomptem.

—Com aquell que hi ha a Delhi i que marca a cada moment la població exacta de l'Índia. S'ho creuen encara o no?

—És que no tenim una realitat que ens faci pensar el contrari. De moment.

—Doncs en aquests setze mesos s'ha convertit en una qüestió estratègicament necessària que vostès voten els pressupostos del 2016.

—Equivocadament. Perquè jo crec que hi ha moltes altres qüestions estratègiques.

—Però sense pressupostos...

—I sense procés constituent?

—Una cosa no exclou l'altra. Això ja va...

—Ja va, ja va... És una comissió que per raons òbvies ha trigat molt més del que hauria calgut, que òbviament tampoc s'acaben de creure bona part dels grups parlamentaris. Un país com el que volem fer nosaltres no s'ha fet mai en aquest context europeu. És una novetat total. No som Bolívia ni Equador. Ni volem fer una Constitució com es va fer després de la Segona Guerra Mundial en molts països europeus. Tampoc som les repúbliques bàltiques. Volem fer una cosa molt avantguardista des del punt de vista democràtic.

—Un procés constituent pot voler dir que els que estan d'acord amb la independència poden acabar barallant-se pel model de país que volen. Vostès, des de la seua radicalitat, acceptarien la mateixa Constitució que una persona que vote Demòcrates per Catalunya?

—Els altres també van amb radicalitat per la vida. Els que diuen lliure mercat en estat pur o propietat privada sense límits també són uns radicals... →

→ **—Per això mateix dic que l'intent és molt arriscat.**

—Es tracta de saber quins són més. Com articulem nosaltres aquest procés? Hem de garantir que hi hagi un bon debat i una prèvia en què la gent ja es pugui posicionar al voltant d'uns temes.

—Això pot ser important, però els pressupostos també ho són.

—Sí. Però això no és una legislatura autonòmica més. No debatem una mera alternança. No hem investit un Govern perquè torni a treballar amb les mateixes possibilitats que hem tingut en els darrers 35 anys.

—No em contesta...

—Els pressupostos són tan importants com ho són altres coses. Que se'ns demani, com se'ns va demanar des del mateix moment de la investidura que els votem...

—És que som al març!

—Avui el president Puigdemont citava com a exemples de país Àustria i Dinamarca. Algú s'imagina en aquests països que es demani a algun partit que votin uns pressupostos que no han vist?

—Els han demanat que els voten sense veure'ls?

—Sí. De manera constant.

—Bé que els hauran de discutir...

—Correcte.

—Però, ràpid, perquè, si no, ja seran els del 17.

—D'entrada, suposo que el Govern ja es deu estar preparant per al debat pressupostari, que no serà senzill, i nosaltres ja veurem. Hem anat llançant-

los missatges, amb relació al deute, als ingressos expansius, a la consolidació de la despesa social... Però que se'ns vulgui arrancar un compromís d'aprovació no és just.

—En aquesta qüestió la CUP s'ha dividit. Poble Lliure demana aprovar-los i Endavant, que vostè representa, discrepa.

—Les discrepàncies al si de la CUP amb relació als pressupostos són més que previsible, però nosaltres hem de superar segons quins apriorismes. Ara, li faré un matís. Jo sempre he dit que sóc una diputada de la CUP, amb altres afiliacions. No sóc al Parlament com a afiliada de la CGT. Com a diputada de la CUP no faré una defensa de plantejaments que jo mateixa pugui tenir a Endavant.

—Els rumors sobre discrepàncies i fins i tot escissions de la CUP sempre han estat intensos...

—Quan analitzem una mica la tensió interna que ha tingut la CUP, analitzem només aquesta tensió i no l'exercici de l'obertura en canal que fem. Que un espai polític com el nostre, que no està integrat per polítics professionals, que no naix des d'una universitat amb una lògica quasi d'experiment, que no té grans intel·lectuals, ni pensadors, ni analistes que hagin apostat per nosaltres, perquè som molt molt de base, s'obri en canal en un moment en què estem més televisats que mai, i ensenyem les nostres diferències, els nostres debats,

les nostres assemblees, i que això ho aguantem, té un gran valor.

—Acabem, senyora Gabriel. Només començar la legislatura van aprovar amb Junts pel Sí una resolució en què proclamaven que no acceptarien les sentències d'un tribunal tan deslegitimada com el Constitucional. Vostès no les accepten, però Junts pel Sí i el Govern hi recorren en contra...

—Sí. Particularment això decep.

Augmenten les veus que t'arriben i que et diuen que aquella declaració que vam subscriure amb el grup parlamentari de Junts pel Sí no satisfia bona part dels seus integrants. Això és evident. Aquest punt del Constitucional per a nosaltres era important perquè pot aprofundir en l'embat de l'Estat espanyol. Des d'una perspectiva nacional i social. Perquè hi ha la llei de l'esport, la de la pobresa energètica... Pot aprofundir en el dibuix de la baixa qualitat democràtica de l'Estat espanyol. Tant de bo que hi hagués inhabilitacions de càrrecs electes. Podríem tornar a anar pel món a explicar com respon l'Estat espanyol a un conflicte polític. Crec que perdem oportunitats. Cada vegada que des del Parlament emetem informes per intentar convèncer aquell tribunal que el que fem és constitucional i estatutari perdem oportunitats. No sols perquè vam decidir desoir el Tribunal Constitucional, sinó perquè, des de la perspectiva de l'aprofundiment i la radicalització del conflicte democràtic que tenim amb l'Estat espanyol, seria molt més oportú que anéssim acumulant embats amb el Constitucional per poder-los ensenyar al món. Els representants polítics no hem estat escollits amb el codi penal a la mà, o amb el codi civil o amb el reglament del Parlament. Hem estat escollits amb uns programes i unes promeses per desconnectar. Benvinguts els informes jurídics dels lletrats del Parlament. Segur que són molt pulcres i curiosos amb la legalitat vigent, però nosaltres hem dit a la ciutadania que volíem superar aquesta legalitat. I com més triguem a fer-ho, més té la sensació la gent que no fem res. •